Я бачу знов тебе! Он стать твоя біліє,
І око знов моє по твому блудить склоні.
Ось бач: вже сонця жар тепло на світ весь сіє,
Лиш ти одна сумна у сніговій опоні!..

Поглянь довкола лиш: Хом'як вже зеленіє,
Вже Піп Іван підняв чоло в блідій короні,
Вже долом Прут шумить, вже літній вітер віє —
Лиш ти одна сумна у сніговій опоні!..

Горо, моя горо! Тебе я розумію…
Твоя судьба — в снігу красніти та в інею,
Твоя душа — в зими обіймах вічно мліє,

Ти все повита сном, і літо над твоєю
Короною теплом ніколи не повіє —
Гей, яка схожа ти із долею моєю!..